

?Costa Food com a exemple d'empresaris que volen ser amos... de tot

«Una Secció Sindical de la COS, el sindicat que ha posat bona part de la carn a la graella per tirar endavant una defensa de drets que ccoougt han passat completament per alt, com si no anessin amb ells. Bé, de fet no hi anaven» | «Sovint la diferència en el cap d'aquesta gent que mana no existeix i segurament per això enlloc de treballadores i treballadors ens diuen insistentment recursos humans»

Concentració de protesta pels acomiadaments davant la seu de Costa Food

Costa Food és una de les empreses càrnies d'Osona on les treballadores i es treballadors es van organitzar després que Càrnies en Lluita aconseguissin aturar, a les empreses del ram, més de vint anys de pràctiques irregulars que obligaven les i els treballadors a la participar en «falses cooperatives» per tenir-hi feina. Amb les «falses cooperatives», les treballadores i els treballadors no tenien dret a l'atur, no tenien vacances i no cobraven si no treballaven, pur esclavatge al segle XXI provocat per una colla de milionaris que no és que siguin rics sinó que naden en l'opulència més absoluta.

L'organització de les treballadores i els treballadors de Costa Food va consistir en constituir l'eina que sempre ha estat bàsica per a la defensa de qualsevol treballador o treballadora que sap que ho és, un sindicat. En aquest cas, una Secció Sindical de la COS, el sindicat que ha posat bona

part de la carn a la graella per tirar endavant una defensa de drets que ccoougt han passat completament per alt, com si no anessin amb ells. Bé, de fet no hi anaven.

Com hi va respondre l'empresa? Doncs com sempre han fet els esclavistes: garrotada i que callin els de baix. Durant els primers dies del passat mes d'agost, sis persones van ser acomiadades tot i que la forma per fer-ho és, també, d'escàndol. Costa Food els va donar de baixa de forma unilateral, tot i que va utilitzar la mentida de dir que la baixa era «voluntària», amb la qual cosa les persones acomiadades no tenen dret ni a cobrar l'atur.

Exigir la readmissió de les acomiadades és el mínim, però també és el mínim demanar a l'administració, que suposadament hauria de ser neutra, que obligui els patrons a comportar-se no com a esclavistes sinó com a empresaris, tot i que sovint la diferència en el cap d'aquesta gent que mana no existeix i segurament per això enlloc de treballadores i treballadors ens diuen insistentment «recursos humans». Readmissió ja!!!